

kapitel xxiv
i vilket hon är kött eller bild

Hon blev liggande vaken och lyssnade spämt. En bil hördes växla upp på Rudsvägen.

Så öppnade hon ögonen och såg in i mörkret. Det knäppte i värmeelementet.

Huset svävade.

Mannen var på sammanträde. Hade gått iväg i sin slitna trenchcoat, den stora hatten med unket lukande sidenfoder och de spetsiga skorna. Rödbruna myggjagare med nergångna klackar.

Efter en stund gick hon upp ur sängen och gläntade på rullgardinen. Det var svart på gården. Stora snöflingor kom ur fjärran fram mot fönstret och tonade åter bort i mörkret. Bostadshuset mittemot var helt nerläckt, medan husgaveln avtecknade sig mot Rudsvägens gulkorniga gatubelysning.

Hon var trött, men kroppen var vaken.

Hon gick ut på toaletten. Med armbågarna mot knäna lutade hon det trötta huvudet i händerna, så att kinderna drogs upp till ett leende. En hård stråle sprutade ur henne mot porslinet.

Stumt observerade hon ett ögonblick den stackars hundaktigheten där nere i skrevet. Den stackars luk-

tande hyndan hon gick omkring och bar på. Men på badkarskanten låg en liten skurborste. Och en tunn tvål i isande ljus. Liksom framkallad. Ljusgrön och sprucken.

Hon satt kvar och spände magmusklerna. Ett lätt stön i näsan förstärktes i munhålan. Blundande pressade hon på utan att andas och med ett utdraget ljud släppte hennes gaser. VADERNA och FÖTTERNA SPÄNDES, medan klumpen sakta gled fram och plumsade ner i vattnet.

Hon betraktade fötterna och rörde på tårna. De var bara som luft, tills blicken fyllde dem med kött och ben. Och naglarna, så lustigt instuckna i köttet. Som små bakverk. Och knäna och lären ett svävande något, som tätnade vid åsynen.

Men skitandet, det var förnekat. En gång för alla.

Så andades hon djupt och sprutade ett sista par kittlande skvättar.

Hukande öppnade hon kylskåpsdörren. I en kopp låg ett par kokta, skalade potatisar. Med en gaffel delade hon en och sköljde ner den med mjölk. Hon rapade med stängd mun, stoppade den andra halvan i munnen och munnen började åter tugga.

I fönsterglaslet såg hon sig själv i morgonrocken, lutad mot diskbänken. Jaså, det är här du spelar primadonna, tänkte hon och noterade att hon var okammad. Luddiga snöflingor gled genom den bleka spegelbilden och försvann.

Hon skålade med sig och delade ännu en potatis. Ett ögonblick var det bara hon och tuggandet. Då tänkte hon på sina pengar, sedan tänkte hon på Evert Taube. I stor vit hatt och blott en meter hög.

När hon svalt färdigt stod hon still en stund. Kastade en blick mot skåpgaveln och lådan med kassakvitton.

Något var det som strömmade knappt märkbart. Något som var på väg. Kanske allt. Ohejdbart likt ett gigantiskt lämmeltåg.

Hon gick ut i stora rummet, tände golvlampan och satte sig i den gröna fätöljen. Med huvudet lutat mot ryggstödet såg hon upp mot taket, sneglade sedan mot bordet. Rovfågelslikt seglade tankarna högt över henne, blickande ner på rummet. Ur morgonrocksfickan plockade hon fram en näsduk och snöt sig. Innan hon vek ihop näsduken, avvisade hon den med en snabb blick.

Där hängde en av hennes målningar, de blålila krokusarna i en lerkruka. Koloriten var skarp och hon hade lagt på färgen direkt med kniven. Litegrann som van Gogh. Men nu hängde den bara alldeles stilla och gapade. Hon tittade upprört på den, reste sig och ställde den bakom radion.

Hon satte sig åter och drog med pekfingret mellan tårna. Luktade på fingret och stoppade ner händerna i rockfickorna.

Det gick inte att hejda. Det trängde genom allt.

Efter en stund reste hon sig och hämtade ett fotoalbum, som hon sakta bläddrade genom.

Skratt på myren. Skratt vid cykeln. Skratt med räfsan.

Där stod de med varsin hjortronhink. Och skrat-tade.

Och här stod säkert hundra gubbar på en trappa. Alla med bistert kejsrerlig uppsyn. Nittionio slipsar och en enda fluga. Hon hade glömt vad han hette. Men mindes att han hade druckit filmjolk till fläskkotletten.

Nej, fy fan. Hon slog igen albumet med en smäll.

Med känslan av ett slags tillfällig makt släckte hon och gick tillbaka till sängen.

Hon svepte filten om sig och låg med öppna ögon utan att ordna sina spridda tankar. De fick fara omkring tills de tröttnade.

Men snart började vaderna spännas och hon sparkade till med fötterna under filten. Men vaderna spändes ändå. Av sig själva. Hon andades djupt, drog samman ögonbrynen som i smärta och sparkade till så att ena foten blottades.

Så låg hon och vaktade en stund, drog sedan åter in andan djupt och lyfte armarna över huvudet. Hon såg sig om i det mörka rummet och sparkade med fötterna.

Utan att veta vad det var som spände.

Medan minut följde på minut.

Då plötsligt snärtade hon till, just som hon börjat

domna och skulle till att släppa taget.

Åter klarvaken vände hon sig på sida och drog upp knäna mot magen likt ett foster och höll armarna runt smalbenen. Med hakan tryckt mot bröstet låg hon och spände benen var gång hon andades in som för att tämja dem.

Ty här stod en gillrad fälla. Här någonstans, närmre än det nära stod den.

Med en lång inandning vände hon över på rygg igen, sträckte på armar och ben och sparkade mot madrassen.

Men det var starkt och vek undan, när hon sökte. Bara de stumma benen tycktes veta besked.

Och hon såg hur hon kastade sig ut genom fönstret. Föll i en vacker båge mot det frusna gruset.

Andäktigt såg hon sig åter falla handlöst. Och ännu en gång i en vacker båge.

Och hon såg hur de gjorde henne fin. Kammade henne. Och tvättade henne.

Bilderna saktade in och blev tydligare.

Lik en brud var hon. Och de granskade henne. Överallt granskade de henne. Smorde in henne med någon olja. Överallt smorde de in henne med mjuka, varma händer.

Ja, vacker som en brud var hon.

Drömlös var hon som glittrande vatten.

Tom som ett älskande hjärta.

Och de knäppte händerna på henne. Band upp hakan.

Nej.

Hon försökte tänka på Aga Khan. Men såg bara stora svarta bilar. Limousiner smygande på rad. Hon tänkte på något att köpa.

Kanske en snurrande askkopp. Och hon såg en snurrande askkopp. Kanske en bordständare. Och hon såg en bordständare.

Alltmedan benen spände och gnydde.

Efter en lång stund drog hon upp nattlinnet till mellangärdet, blottade den lurande nakenheten, satte fotsulorna mot varandra och fällde ut knäna. Vänster tumme låg mot naveln, högerhanden över den kletiga glipan.

Och händerna kände hennes varma kropp. Men kroppen kände inte hennes händer.

Då framkallades den slitna bilden, den fladdrande filmen av mannen, som kysser henne, doftlös, som vältrar sig över henne, stor och tyngdlös, som ordlös griper tag i hennes kropp med kraftiga fingrar, som börjar ysta i henne. Hon såg hans ansikte mot sitt och hon makade sig allvarlig in i den tunna bilden. Och hon såg hur de snart vältrade runt så att hon blev sittande på honom visande sina bara bröst, lätta som spindelväv. Blundande och synlig red hon, såg hon. Han lyfte huvudet och betraktade henne med stort allvar.

Och hon lånade hans ögon. Och såg sig. Han fick hennes hand. Och handen luktade hav.

Hon låg så och sparkade ibland. Glidande. Eller blickstill.

Kött eller bild.

Senare på natten hörde hon tunga steg i trappuppgången. En nyckel sattes i ytterdörren, som öppnades långsamt. Hon hörde hur han stampade av sig snö från skorna och hängde upp sina ytterkläder. Hon lyssnade till hur han kom in i köket, drack lite sockerdricka och spolade vatten. Och hur han klanglöst gick ut i badrummet.

Det blev tyst en stund.

Snart hörde hon hans barfotasteg närma sig över köksgolvet. Han stod invid hennes dörr och knackade knappt hörbart med pekfingertoppen.

Hon höll andan, tills det lätta, sugande ljudet av nakna fötter avlägsnade sig.